

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania ⁽¹⁾** 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ **Decyzja Rady (UE) 2015/2194 z dnia 23 listopada 2015 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej** 20

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2195 z dnia 9 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego w odniesieniu do definicji standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych stosowanych w celu refundacji przez Komisję wydatków poniesionych przez państwa członkowskie** 22
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2196 z dnia 24 listopada 2015 r. zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Torta del Casar (ChNP)]** 29

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2197 z dnia 27 listopada 2015 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do walut silnie ze sobą skorelowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾	30
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2198 z dnia 27 listopada 2015 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej reskalur, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾	35
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2199 z dnia 27 listopada 2015 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	38

DECYZJE

★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2015/2200 z dnia 13 listopada 2015 r. w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (EUMM GEORGIA/1/2015)	40
★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2015/2201 z dnia 13 listopada 2015 r. w sprawie zaakceptowania wkładów państw trzecich w misję doradczą Unii Europejskiej na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine) (EUAM Ukraine/5/2015)	41
★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/2202 z dnia 19 listopada 2015 r. zmieniająca decyzję EBC/2010/23 w sprawie podziału dochodów pieniężnych krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro (EBC/2015/37)	42

Sprostowania

★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1200 z dnia 22 lipca 2015 r. zmieniającego załączniki II i III do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości amidosulfuronu, fenheksamidu, krezoksymu metylu, tiakloprydu i trifloksystrobiny w określonych produktach oraz na ich powierzchni (Dz.U. L 195 z 23.7.2015)	44
--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2193

z dnia 25 listopada 2015 r.

w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽⁴⁾ (zwanej dalej „programem działań”) uznano, że emisje zanieczyszczeń do powietrza zostały znacznie ograniczone w ostatnich dziesięcioleciach, ale że jednocześnie poziom zanieczyszczenia powietrza nadal stanowi problem w wielu częściach Europy, oraz że obywatele Unii nadal są narażeni na działanie substancji zanieczyszczających powietrze, co może szkodzić ich zdrowiu i samopoczuciu. Jak stwierdzono w programie działań, ekosystemom nadal szkodzi nadmierna depozycja azotu i siarki związana z emisjami z transportu, niezrównoważonymi praktykami rolniczymi i wytwarzaniem energii. Na wielu obszarach Unii wskaźniki zanieczyszczenia powietrza wciąż przekraczają wielkości dopuszczalne określone przez Unię, unijne normy jakości powietrza nadal nie odpowiadają celom wyznaczonym przez Światową Organizację Zdrowia.
- (2) Aby zapewnić wszystkim zdrowe środowisko, w programie działań wzywa się do uzupełnienia lokalnych środków odpowiednią polityką na szczeblu krajowym i unijnym. Wymaga to w szczególności zwiększenia wysiłków na rzecz osiągnięcia pełnej zgodności z unijnymi przepisami dotyczącymi jakości powietrza oraz określenia strategicznych celów i działań na okres po roku 2020.
- (3) Z ocen naukowych wynika, że zanieczyszczenie powietrza skraca życie obywateli Unii średnio o osiem miesięcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 134.⁽²⁾ Dz.U. C 415 z 20.11.2014, s. 23.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 listopada 2015 r.⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (4) Emisje zanieczyszczeń pochodzących ze spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania zasadniczo nie są regulowane na poziomie Unii, mimo że w coraz większym stopniu przyczyniają się one do zanieczyszczenia powietrza, przede wszystkim ze względu na wzrost wykorzystania biomasy jako paliwa w wyniku stosowania polityki klimatyczno-energetycznej.
- (5) Spalanie paliwa w niektórych małych obiektach i urządzeniach energetycznego spalania jest objęte zakresem stosowania środków wykonawczych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽¹⁾. Pilnie potrzebne jest przyjęcie dalszych środków na mocy dyrektywy 2009/125/WE, aby wypełnić pozostałą lukę regulacyjną. Spalanie paliwa w dużych obiektach energetycznego spalania objęte jest zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽²⁾ od dnia 7 stycznia 2013 r., natomiast do dnia 31 grudnia 2015 r. do dużych obiektów energetycznego spalania objętych zakresem stosowania art. 30 ust. 2 dyrektywy 2010/75/UE ma nadal zastosowanie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE⁽³⁾.
- (6) W sprawozdaniu dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie przeglądów przeprowadzonych na mocy art. 30 ust. 9 i art. 73 dyrektywy 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, które dotyczyły emisji z intensywnego chowu zwierząt gospodarskich i obiektów energetycznego spalania, Komisji stwierdziła wyraźny potencjał racjonalnej pod względem kosztów redukcji emisji zanieczyszczeń powietrza w przypadku spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania.
- (7) Międzynarodowe zobowiązania Unii dotyczące zanieczyszczenia powietrza, których celem jest ograniczanie zakwaszania, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej oraz ograniczanie emisji cząstek stałych, zostały uzgodnione na mocy protokołu z Göteborga do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, który został zmieniony w 2012 r. w celu umocnienia istniejących zobowiązań dotyczących redukcji emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu, amoniaku i lotnych związków organicznych oraz w celu wprowadzenia nowych zobowiązań dotyczących redukcji drobnych cząstek stałych (PM_{2,5}), które to zobowiązania należy wypełniać, począwszy od 2020 r.
- (8) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 18 grudnia 2013 r. pt. „Program »Czyste powietrze dla Europy«” wezwano do podjęcia działań na rzecz ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających powietrze ze średnich obiektów energetycznego spalania, co uzupełni ramy regulacyjne dotyczące sektora energetycznego spalania. Program „Czyste powietrze dla Europy” dopełnia program zmniejszania zanieczyszczeń do roku 2020 określony w komunikacie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2005 r. pt. „Strategia tematyczna dotycząca zanieczyszczenia powietrza” i określa cele w zakresie ograniczania skutków dla środowiska na okres do roku 2030. Aby osiągnąć wszystkie te cele strategiczne, należy określić program prac regulacyjnych, obejmujący środki ograniczania emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania.
- (9) Średnie obiekty energetycznego spalania należy budować i eksploatować w sposób wspierający efektywność energetyczną. Te względy, jak również względy gospodarcze, możliwości techniczne i cykl życia istniejących średnich obiektów energetycznego spalania należy uwzględniać w szczególności przy modernizacji średnich obiektów energetycznego spalania lub podejmowaniu decyzji o dużych inwestycjach.
- (10) Zapewnienie, że eksploatacja średniego obiektu energetycznego spalania nie prowadzi do pogorszenia jakości powietrza wymaga, by środki podjęte w celu ograniczenia emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu do powietrza nie powodowały wzrostu emisji innych zanieczyszczeń, np. tlenku węgla.
- (11) Średnie obiekty energetycznego spalania już objęte ogólnounijnymi wymogami minimalnymi, takie jak obiekty, do których zastosowanie ma zasada łączenia zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2010/75/UE, lub obiekty spalające lub współpalające odpady stałe lub płynne, a tym samym objęte rozdziałem IV tej dyrektywy, powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.
- (12) Niektóre inne średnie obiekty energetycznego spalania powinny również zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy ze względu na ich charakterystykę techniczną lub na wykorzystanie ich do szczególnych celów.
- (13) Ponieważ średnie obiekty energetycznego spalania spalające – wyłącznie lub w połączeniu z innymi paliwami – paliwa rafineryjne w celu wytwarzania energii w rafineriach ropy naftowej i gazu oraz kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji pulpy celulozowej są objęte limitami emisji powiązanymi z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT) określonymi w konkluzjach dotyczących BAT opracowanych już zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do takich obiektów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽³⁾ Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1).

- (14) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do obiektów energetycznego spalania, w tym do połączenia przynajmniej dwóch nowych średnich obiektów energetycznego spalania, o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW. Pojedyncze obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW nie powinny być uwzględniane przy obliczaniu całkowitej nominalnej mocy cieplnej połączenia obiektów energetycznego spalania. Aby uniknąć luki regulacyjnej, niniejsza dyrektywa powinna mieć również zastosowanie do połączeń nowych średnich obiektów energetycznego spalania, w których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, bez uszczerbku dla rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE.
- (15) W celu zapewnienia ograniczenia emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu do powietrza każdy średni obiekt energetycznego spalania powinien być eksploatowany tylko wtedy, gdy na podstawie informacji przekazanych przez operatora otrzymał on pozwolenie lub został zarejestrowany przez właściwy organ.
- (16) Na potrzeby ograniczenia emisji do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania w niniejszej dyrektywie należy określić dopuszczalne wielkości emisji oraz wymogi dotyczące monitorowania.
- (17) Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II nie powinny mieć zastosowania do średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich, na Azorach oraz na Maderze ze względu na techniczne i logistyczne trudności związane z odległą lokalizacją takich obiektów. Zainteresowane państwa członkowskie powinny określić dopuszczalne wielkości emisji dla takich obiektów, aby ograniczyć ich emisje do powietrza oraz potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
- (18) Aby zapewnić istniejącym średnim obiektom energetycznego spalania wystarczający czas na dostosowanie techniczne do wymogów niniejszej dyrektywy, należy rozpocząć stosowanie dopuszczalnych wielkości emisji do tych obiektów po upływie określonego czasu od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy.
- (19) Aby uwzględnić pewne szczególne okoliczności, w których stosowanie dopuszczalnych wielkości emisji przyniosłoby niewspółmiernie wysokie koszty w zestawieniu z korzyściami dla środowiska, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystywanych w sytuacjach awaryjnych i eksploatowanych przez ograniczony czas z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (20) Ze względu na ograniczenia infrastrukturalne dotyczące średnich obiektów energetycznego spalania należących do małych systemów wydzielonych (SIS) lub mikrosystemów wydzielonych (MIS) oraz na konieczność ułatwienia ich wzajemnych połączeń obiektom takim należy przyznać więcej czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (21) Ze względu na ogólne korzyści wiążące się z sieciami ciepłowniczymi, jeśli chodzi o wkład w ograniczanie stosowania w gospodarstwach domowych paliw, które powodują wysoki poziom zanieczyszczenia powietrza, a także o poprawę efektywności energetycznej i ograniczenie emisji CO₂, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania istniejącym średnim obiektom energetycznego spalania dostarczającym znaczną część wytworzonego przez siebie ciepła do publicznej sieci ciepłowniczej dłuższego czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (22) Ze względu na niedawne inwestycje w obiekty spalania biomasy, zmierzające do zwiększenia wykorzystywania odnawialnych źródeł energii, co przyniosło już ograniczenie emisji zanieczyszczeń, a także w celu uwzględnienia odpowiednich cykli inwestycyjnych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania takim obiektom dłuższego czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (23) W związku z zasadniczą rolą tłoczni gazu z punktu widzenia niezawodności i bezpiecznej eksploatacji krajowych sieci przesyłu gazu oraz ze względu na szczególne utrudnienia związane z modernizacją tłoczni gazu, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania dłuższego czasu na dostosowanie średnich obiektów energetycznego spalania napędzających takie tłocznie do dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w niniejszej dyrektywie.
- (24) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych. Środki takie mogą być potrzebne na przykład w strefach, w których nie są dotrzymane dopuszczalne wartości jakości powietrza. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE⁽¹⁾, ocenić konieczność zastosowania dopuszczalnych wielkości emisji bardziej rygorystycznych niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie. W ocenie takiej należy uwzględnić wyniki wymiany informacji na temat najlepszego wskaźnika ograniczenia emisji, jaki można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii. Komisja powinna zorganizować taką wymianę informacji z udziałem państw członkowskich, zainteresowanych branż, w tym operatorów i dostawców technologii, a także organizacji pozarządowych, w tym organizacji wspierających ochronę środowiska.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1).

- (25) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez operatora średniego obiektu energetycznego spalania niezbędnych działań w przypadku braku zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny wprowadzić system sprawdzania zgodności średnich obiektów energetycznego spalania z wymogami niniejszej dyrektywy.
- (26) Aby zapewnić skuteczne wdrażanie i egzekwowanie niniejszej dyrektywy, w miarę możliwości i w stosownych przypadkach należy skoordynować dane kontrole z kontrolami wymaganymi na podstawie innych przepisów Unii.
- (27) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące dostępu do informacji o jej wdrożeniu należy stosować w sposób zapewniający pełną skuteczność dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE ⁽¹⁾.
- (28) Aby zmniejszyć obciążenia nakładane na małe i średnie przedsiębiorstwa eksploatujące średnie obiekty energetycznego spalania, należy zapewnić proporcjonalność obowiązków administracyjnych operatorów, które dotyczą informowania, monitorowania i sprawozdawczości, i unikać ich powielania, zapewniający przy tym, by obowiązki te umożliwiały właściwemu organowi przeprowadzenie skutecznej weryfikacji zgodności.
- (29) Aby zapewnić spójność przekazywanych przez państwa członkowskie informacji dotyczących wdrażania niniejszej dyrektywy, a także aby promować wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją, Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, powinna opracować elektroniczne narzędzie sprawozdawcze, dostępne także państwom członkowskim do użytku wewnętrznego, na potrzeby sprawozdawczości i zarządzania danymi na poziomie krajowym.
- (30) Komisja powinna ocenić, na podstawie stanu technologii, potrzebę zmiany dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II w odniesieniu do nowych średnich obiektów energetycznego spalania. W tym kontekście Komisja powinna również rozważyć potrzebę określenia szczególnych dopuszczalnych wielkości emisji dla innych zanieczyszczeń, takich jak tlenek węgla, a także wprowadzenia ewentualnych minimalnych norm efektywności energetycznej.
- (31) W celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowania przepisów dotyczących oceny zgodności, określonych w załączniku III część 2 pkt 2. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy, a także uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określania technicznego formatu sprawozdań. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa jakości środowiska i poprawa zdrowia ludzkiego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (34) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie stosowania art. 37 Karty dotyczącego ochrony środowiska.
- (35) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się, że w uzasadnionych przypadkach wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji złożą dokument lub dokumenty wyjaśniające związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy służące ograniczaniu emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i pyłu do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, aby w ten sposób zmniejszyć emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska wynikające z takich emisji.

W niniejszej dyrektywie określa się również zasady monitorowania emisji tlenku węgla (CO).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW (zwanymi dalej „średnimi obiektami energetycznego spalania”), niezależnie od rodzaju wykorzystywanego przez nie paliwa.

2. Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do połączeń nowych średnich obiektów energetycznego spalania określonych w art. 4, w tym połączeń, w przypadku których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, chyba że połączenie to stanowi obiekt energetycznego spalania objęty zakresem stosowania rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania rozdziału III lub IV dyrektywy 2010/75/UE;
- b) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/68/WE ⁽¹⁾;
- c) znajdujących się na terenie gospodarstwa rolnego obiektów energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW, wykorzystujących jako paliwo wyłącznie nieprzetworzony obornik pochodzący od drobiu, o którym mowa w art. 9 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 ⁽²⁾;
- d) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub dowolnej innej obróbki przedmiotów lub materiałów;
- e) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są bezpośrednio w gazowym ogrzewaniu pomieszczeń w celu poprawy warunków pracy;
- f) obiektów oczyszczania gazów odlotowych przeznaczonych do oczyszczania gazów odlotowych pochodzących z procesów przemysłowych przez spalanie i które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania;
- g) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego;
- h) turbin gazowych oraz silników gazowych i silników Diesla stosowanych na platformach morskich;
- i) urządzeń do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;
- j) urządzeń do konwersji siarkowodoru w siarkę;
- k) reaktorów wykorzystywanych w przemyśle chemicznym;
- l) pieców baterii koksowniczych;
- m) nagrzewnic Cowpera;
- n) krematoriów;
- o) obiektów energetycznego spalania spalających – wyłącznie lub w połączeniu z innymi paliwami – paliwa rafineryjne w celu wytwarzania energii w rafineriach ropy naftowej i gazu;
- p) kotłów odzysknicowych w instalacjach do produkcji pulpy celulozowej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach (Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działalności badawczej, działalności rozwojowej ani do testowania średnich obiektów energetycznego spalania. Państwa członkowskie mogą ustalić szczególne warunki stosowania niniejszego ustępu.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „emisja” oznacza wprowadzanie substancji z obiektu energetycznego spalania do powietrza;
- 2) „dopuszczalna wielkość emisji” oznacza dopuszczalną ilość substancji, zawartej w gazach odlotowych, jaką można odprowadzić w określonym czasie do powietrza z obiektu energetycznego spalania;
- 3) „tlenki azotu” (NO_x) oznaczają tlenek azotu i dwutlenek azotu, wyrażone jako dwutlenek azotu (NO_2);
- 4) „pył” oznacza cząstki o dowolnym kształcie, strukturze i gęstości, rozproszone w fazie gazowej w warunkach punktu pobierania próbki, które mogą zostać zebrane przez filtrację w określonych warunkach po reprezentatywnym pobraniu próbek gazu do analizy i które pozostają w górnej części filtra i na filtrze po suszeniu w określonych warunkach;
- 5) „obiekt energetycznego spalania” oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła;
- 6) „istniejący obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania oddany do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r. lub dla którego przed dniem 19 grudnia 2017 r. uzyskano pozwolenie na podstawie przepisów krajowych, pod warunkiem że obiekt ten został oddany do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.;
- 7) „nowy obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania inny niż istniejący obiekt energetycznego spalania;
- 8) „silnik” oznacza silnik gazowy, silnik Diesla lub silnik dwupaliwowy;
- 9) „silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy do spalania paliwa;
- 10) „silnik Diesla” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;
- 11) „silnik dwupaliwowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym wykorzystujący zapłon samoczynny i pracujący w cyklu Diesla przy spalaniu paliw ciekłych oraz w cyklu Otto przy spalaniu paliw gazowych;
- 12) „turbina gazowa” oznacza każde wirujące urządzenie przetwarzające energię cieplną na pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki, urządzenia ciepłego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania płynu roboczego, oraz turbiny; obejmuje to turbiny gazowe o obiegu otwartym i złożonym oraz turbiny gazowe kogeneracyjne, zarówno z dodatkowym opalaniem, jak i bez niego;
- 13) „mały system wydzielony” (SIS) oznacza mały system wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE ⁽¹⁾;
- 14) „mikrosystem wydzielony” (MIS) oznacza mikrosystem wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/72/WE;
- 15) „paliwo” oznacza wszelkie stałe, ciekłe lub gazowe materiały palne;
- 16) „paliwo rafineryjne” oznacza stały, ciekły lub gazowy materiał palny uzyskany na etapach destylacji i konwersji rafinacji ropy naftowej, w tym rafineryjne paliwo gazowe, gaz syntezowy, oleje rafineryjne i koks naftowy;
- 17) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- 18) „biomasa” oznacza dowolny z następujących materiałów:
- a) produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii;
 - b) następujące odpady:
 - (i) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa;
 - (ii) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - (iii) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - (iv) odpady korka;
 - (v) odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać chlorowcopochodne związków organicznych lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku zastosowania środków do konserwacji lub powlekania drewna i które obejmują w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;
- 19) „olej napędowy” oznacza:
- a) ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 lub 2710 20 19; lub
 - b) ropopochodne paliwo ciekłe, którego mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 350 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86;
- 20) „gaz ziemny” oznacza naturalnie występujący metan o zawartości składników obojętnych i innych nie większej niż 20 % (objętościowo);
- 21) „ciężki olej opałowy” oznacza:
- a) ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 51 do 2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35 lub 2710 20 39; lub
 - b) ropopochodne paliwo ciekłe, inne niż olej napędowy określony w pkt 19, które, z powodu ograniczeń jego destylacji, zalicza się do kategorii ciężkich olejów przeznaczonych do użycia jako paliwo, i którego mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86. Jeżeli destylacja nie może być ustalona metodą ASTM D86, produkt ropopochodny jest również zaliczany do kategorii ciężkich olejów opałowych;
- 22) „czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym obiekt energetycznego spalania pracuje i odprowadza emisje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączania;
- 23) „operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje obiekt energetycznego spalania lub, w przypadku gdy jest to przewidziane w prawie krajowym, której powierzono decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania obiektu;
- 24) „strefa” oznacza część terytorium państwa członkowskiego wyznaczoną przez to państwo na potrzeby zarządzania jakością powietrza i jej oceny, jak określono w dyrektywie 2008/50/WE.

Artykuł 4

Łączenie

Na potrzeby niniejszej dyrektywy połączenie co najmniej dwóch nowych średnich obiektów energetycznego spalania uznaje się za jeden średni obiekt energetycznego spalania, a ich nominalną moc cieplną sumuje się w celu obliczenia całkowitej nominalnej mocy cieplnej tego obiektu, jeżeli:

- gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania są odprowadzane przez wspólny komin, lub
- w ocenie właściwego organu, przy uwzględnieniu czynników technicznych i ekonomicznych, gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania mogłyby być odprowadzane przez wspólny komin.

Artykuł 5

Pozwolenia i rejestracja

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by żadne nowe średnie obiekty energetycznego spalania nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.
2. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2024 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.

Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2029 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.

3. Państwa członkowskie określają procedurę udzielenia pozwolenia lub rejestracji w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania. Procedury te nakładają na operatora przynajmniej obowiązek poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania oraz dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I.

4. Właściwy organ rejestruje średni obiekt energetycznego spalania lub rozpoczyna procedurę udzielenia pozwolenia dla takiego obiektu w terminie jednego miesiąca od otrzymania od operatora informacji, o których mowa w ust. 3. Właściwy organ informuje operatora o takiej rejestracji lub o rozpoczęciu procedury udzielania pozwolenia.

5. Właściwy organ prowadzi rejestr zawierający informacje o każdym średnim obiekcie energetycznego spalania, w tym informacje wymienione w załączniku I i informacje uzyskane na podstawie art. 9. Istniejące średnie obiekty energetycznego spalania włączane są do rejestru od dnia zarejestrowania lub od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą. Właściwy organ udostępnia publicznie, w tym w internecie, informacje zawarte w rejestrze zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

6. Z zastrzeżeniem obowiązku posiadania pozwolenia lub rejestracji, spoczywającego na operatorach średnich obiektów energetycznego spalania, państwa członkowskie mogą ująć w ogólnych wiążących zasadach wymogi dotyczące określonych kategorii średnich obiektów energetycznego spalania. W przypadku przyjęcia ogólnych wiążących zasad, pozwolenie lub rejestracja może zawierać odniesienie do tych zasad.

7. W odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania należących do instalacji objętej zakresem stosowania rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE, wymogi niniejszego artykułu uznaje się za spełnione w przypadku spełnienia wymogów tej dyrektywy.

8. Wszelkie udzielone pozwolenia lub rejestracje przeprowadzone zgodnie z innymi krajowymi lub unijnymi przepisami można połączyć z pozwoleniem lub rejestracją wymaganymi na podstawie ust. 1, aby tworzyły pojedyncze pozwolenie lub rejestrację, pod warunkiem że to pojedyncze pozwolenie lub ta pojedyncza rejestracja zawiera informacje wymagane na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Dopuszczalne wielkości emisji

1. Bez uszczerbku dla rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE w stosownych przypadkach dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II do niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do średnich obiektów energetycznego spalania.

Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II nie mają zastosowania do średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich oraz na Azorach i Maderze. Zainteresowane państwa członkowskie określają dopuszczalne wielkości emisji dla tych obiektów, aby ograniczyć ich emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska.

2. Od dnia 1 stycznia 2025 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 2 i 3.

Od dnia 1 stycznia 2030 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1 i 3.

3. Państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.

W sytuacji awaryjnej lub w razie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności państwa członkowskie mogą zwiększyć do 1 000 godzin limit czasu funkcjonowania, o którym mowa w akapicie pierwszym, w następujących przypadkach:

- na potrzeby zasilania awaryjnego na połączonych wyspach, w razie przerwy w zasilaniu danej wyspy w energię z głównego źródła,
- w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania służących do wytwarzania ciepła, w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur.

We wszystkich przypadkach określonych w niniejszym ustępie w odniesieniu do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca 200 mg/Nm³.

4. Od dnia 1 stycznia 2030 r. istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, które należą do SIS lub MIS, muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.

5. Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, pod warunkiem że co najmniej 50 % ciepła użytkowego wytwarzanego w tych obiektach, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat, jest dostarczane w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej. W przypadku takiego zwolnienia, dopuszczalne wielkości emisji określone przez właściwy organ nie przekraczają 1 100 mg/Nm³ w przypadku SO₂ i 150 mg/Nm³ w przypadku pyłu.

Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić średnie obiekty energetycznego spalania opalane biomasą stałą jako paliwem głównym i zlokalizowane w strefach, w których, zgodnie z ocenami przeprowadzonymi na podstawie dyrektywy 2008/50/WE, zapewnia się zgodność z dopuszczalnymi wielkościami określonymi w tej dyrektywie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji pyłu określonych w załączniku II do niniejszej dyrektywy. W przypadku takiego zwolnienia dopuszczalne wielkości emisji pyłu określone przez właściwy organ nie przekraczają 150 mg/Nm³.

Właściwy organ w każdym przypadku zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

6. Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji NO_x określonych w załączniku II część 1 tabela 3.

7. Od dnia 20 grudnia 2018 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z nowych średnich obiektów energetycznego spalania nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2.

8. Państwa członkowskie mogą zwolnić nowe średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z trzech lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2. W przypadku takiego zwolnienia do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca 100 mg/Nm³ (1).

9. W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach lub częściach stref, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza, o których mowa w art. 23 dyrektywy 2008/50/WE, oceniają potrzebę zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji niż określone w niniejszej dyrektywie, uwzględniając wyniki wymiany informacji, o której mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji istotnie przyczyni się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza.

10. Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.

Komisja publikuje wyniki tej wymiany informacji.

11. Właściwy organ może przyznać na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7 dla SO₂ w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania, w których zwykle wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać takich dopuszczalnych wielkości emisji z powodu przerwy w dostawie paliwa o niskiej zawartości siarki, wynikającej z poważnych niedoborów.

(1) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 listopada 2015 r.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanych na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.

12. Właściwy organ może przyznać odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7, w przypadkach gdy średni obiekt energetycznego spalania wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe musi wyjątkowo wykorzystać inne paliwa z powodu nagłego zakłócenia w dostawie gazu i z tego powodu musiałby być wyposażony w dodatkowe urządzenia służące redukcji emisji. Okres, na jaki odstępstwo jest przyznawane, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy operator wykaże właściwemu organowi, że dłuższy okres jest uzasadniony.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanych na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.

13. Jeżeli średni obiekt energetycznego spalania jednocześnie wykorzystuje przynajmniej dwa rodzaje paliwa, dopuszczalną wielkość emisji poszczególnych substancji zanieczyszczających oblicza się poprzez:

- a) przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa, jak określono w załączniku II;
- b) określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji dla danego paliwa, o której mowa w lit. a), przez moc cieplną dostarczaną przez to paliwo i dzieląc otrzymany wynik przez sumę mocy cieplnej dostarczanej przez wszystkie rodzaje paliwa; oraz
- c) zsumowanie dopuszczalnych wielkości emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.

Artykuł 7

Obowiązki operatora

1. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez operatora monitorowania emisji co najmniej zgodnie z załącznikiem III część 1.

2. W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących więcej niż jeden rodzaj paliwa monitorowanie emisji odbywa się podczas spalania paliwa lub mieszanki paliw, które prawdopodobnie skutkuje najwyższym poziomem emisji, i w okresie reprezentującym normalne warunki eksploatacji.

3. Operator przechowuje i przetwarza wszystkie wyniki monitorowania w sposób umożliwiający weryfikację zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III część 2.

4. W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących urządzenia służące do wtórnej redukcji emisji w celu spełnienia wymagań dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji operator przechowuje zapisy lub informacje wykazujące rzeczywiste ciągłe funkcjonowanie takich urządzeń.

5. Operator średniego obiektu energetycznego spalania przechowuje:

- a) pozwolenie lub dowód rejestracji dokonanej przez właściwy organ, a w stosownych przypadkach również ich zaktualizowaną wersję i informacje powiązane;
- b) wyniki monitorowania i informacje, o których mowa w ust. 3 i 4;
- c) w stosownych przypadkach zapis dotyczący czasu funkcjonowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 i 8;
- d) zapis dotyczący rodzaju i ilości paliw używanych w obiekcie i każdej niesprawności lub awarii urządzeń służących do wtórnej redukcji emisji;
- e) zapis dotyczący przypadków niezgodności z wymogami oraz przyjętych środków, o których mowa w ust. 7.

Dane i informacje, o których mowa w lit. b)–e) akapitu pierwszego, są przechowywane co najmniej przez okres sześciu lat.

6. Na żądanie operator bez zbędnej zwłoki udostępnia właściwemu organowi dane i informacje wymienione w ust. 5. Właściwy organ może wystąpić z takim żądaniem w celu sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy. Właściwy organ występuje z takim żądaniem, jeżeli przedstawiciel społeczeństwa złoży wniosek o dostęp do danych lub informacji wymienionych w ust. 5.

7. W razie przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, operator podejmuje działania niezbędne do zapewnienia przywrócenia zgodności z tymi wielkościami w jak najkrótszym czasie, bez uszczerbku dla środków wymaganych zgodnie z art. 8. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące rodzaju, częstotliwości przekazywania i formatu informacji o przypadkach przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji, jakie operatorzy mają przekazywać właściwemu organowi.
8. Operator udziela właściwemu organowi wszelkiej niezbędnej pomocy umożliwiającej mu przeprowadzenie kontroli i wizyt w terenie, pobranie próbek i zebranie wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego zadań służących celom niniejszej dyrektywy.
9. Operator skraca, na ile to możliwe, okresy rozruchu i wyłączania średniego obiektu energetycznego spalania.

Artykuł 8

Kontrola zgodności z wymogami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ważne wielkości emisji monitorowanych zgodnie z załącznikiem III nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku II.
2. W oparciu o kontrole środowiskowe lub inne środki państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system sprawdzania zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.
3. W przypadku niezgodności z wymogami, oprócz działań podjętych przez operatora na podstawie art. 7 ust. 7, państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ wymagał od operatora wprowadzenia wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia przywrócenia zgodności bez zbędnej zwłoki.

Jeżeli niezgodność z wymogami powoduje znaczne lokalne pogorszenie jakości powietrza, eksploatację średniego obiektu energetycznego spalania wstrzymuje się do czasu przywrócenia zgodności.

Artykuł 9

Zmiany w średnich obiektach energetycznego spalania

Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, by operator bez zbędnej zwłoki informował właściwy organ o każdej planowanej zmianie w średnim obiekcie energetycznego spalania, która może mieć wpływ na dotrzymanie obowiązujących dopuszczalnych wielkości emisji.

Właściwy organ odpowiednio uaktualnia pozwolenie lub, w stosownych przypadkach, rejestrację.

Artykuł 10

Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Sprawozdawczość

1. Do dnia 1 października 2026 r. oraz do dnia 1 października 2031 r. państwa członkowskie przekazują Komisji jakościowe i ilościowe informacje o wdrażaniu niniejszej dyrektywy, o wszelkich działaniach podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności eksploatacji średnich obiektów energetycznego spalania z niniejszą dyrektywą i o wszelkich podejmowanych w tym celu działaniach z zakresu egzekwowania prawa.

Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji SO₂, NO_x i pyłu ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj obiektu, rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.

2. Do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie przekazują również Komisji szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji CO oraz wszelkie dostępne informacje o stężeniu emisji CO ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.

3. Na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1 i 2, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala techniczny format sprawozdań w celu uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich w odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1. i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15.

4. W terminie dwunastu miesięcy od daty otrzymania sprawozdań od państw członkowskich zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie podsumowujące, uwzględniając informacje udostępnione zgodnie z art. 6 ust. 11 i 12.

5. W wykonywaniu obowiązków, o których mowa w ust. 3 i 4, Komisję wspiera Europejska Agencja Środowiska.

Artykuł 12

Przegląd

1. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dokona przeglądu postępów w dziedzinie efektywności energetycznej w średnich obiektach energetycznego spalania i oceni korzyści z wprowadzenia minimalnych norm efektywności energetycznej zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami.

2. Do dnia 1 stycznia 2023 r. Komisja oceni potrzebę przeprowadzenia przeglądu przepisów dotyczących obiektów należących do SIS lub MIS, a także załącznika II części 2, na podstawie stanu technologii.

W ramach tego przeglądu Komisja oceni również, czy w przypadku niektórych lub wszystkich rodzajów średnich obiektów energetycznego spalania istnieje potrzeba uregulowania emisji CO.

Kolejne przeglądy będą się odbywać co 10 lat i obejmą ocenę zasadności wprowadzenia bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, zwłaszcza w odniesieniu do nowych średnich obiektów energetycznego spalania.

3. Wyniki przeglądów, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 13

Zmiany w załącznikach

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika III część 2 pkt 2 do postępu technicznego i naukowego zgodnie z art. 14.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 grudnia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 75 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 16

Sankcje

Państwa członkowskie określają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 19 grudnia 2017 r. oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.

Artykuł 17

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 19 grudnia 2017 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 listopada 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

INFORMACJE PRZEKAZYWANE PRZEZ OPERATORA WŁAŚCIWEMU ORGANOWI

1. Nominalna moc cieplna średniego obiektu energetycznego spalania (w MW).
 2. Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania (silnik Diesla, turbina gazowa, silnik dwupaliwowy, inny silnik lub inny średni obiekt energetycznego spalania).
 3. Rodzaj i udział wykorzystywanych paliw według kategorii paliw określonych w załączniku II.
 4. Data rozpoczęcia eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania lub, jeżeli dokładna data rozpoczęcia eksploatacji nie jest znana, dowód na to, że eksploatację rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r.
 5. Sektor działalności średniego obiektu energetycznego spalania lub zakładu, w którym jest on wykorzystywany (kod NACE).
 6. Spodziewany roczny czas funkcjonowania średniego obiektu energetycznego spalania oraz średnie obciążenie podczas użytkowania.
 7. Jeżeli skorzystano z możliwości zwolnienia na podstawie art. 6 ust. 3 lub 8 – podpisane przez operatora oświadczenie, w którym stwierdza on, że średni obiekt energetycznego spalania nie będzie eksploatowany przez liczbę godzin większą od tej, o której mowa w tych ustępach.
 8. Nazwa i siedziba operatora oraz, w przypadku stacjonarnych średnich obiektów energetycznego spalania, adres, pod którym mieści się obiekt.
-

ZAŁĄCZNIK II

DOPUSZCZALNE WIELKOŚCI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 6

Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji określone w niniejszym załączniku określa się w temperaturze 273,15 K, przy ciśnieniu 101,3 kPa i po korekcie uwzględniającej zawartość pary wodnej w gazach odlotowych, przy znormalizowanej zawartości O₂ wynoszącej 6 % dla średnich obiektów energetycznego spalania stosujących paliwa stałe, 3 % dla średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa ciekłe i gazowe innych niż silniki i turbiny gazowe oraz 15 % dla silników i turbin gazowych.

CZĘŚĆ 1

Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do istniejących średnich obiektów energetycznego spalania

Tabela 1

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących średnich obiektów energetycznego spalania, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	1 100	—	350	—	200 ⁽³⁾
NO _x	650	650	200	650	250	250
Pył	50	50	—	50	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasą stałą.

⁽²⁾ 300 mg/Nm³ w przypadku obiektów opalanych słomą.

⁽³⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych w hutnictwie żelaza i stali.

Tabela 2

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących średnich obiektów energetycznego spalania, o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	400 ⁽³⁾	—	350 ⁽⁴⁾	—	35 ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾
NO _x	650	650	200	650	200	250
Pył	30 ⁽⁷⁾	30 ⁽⁷⁾	—	30	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasą stałą.

⁽²⁾ 300 mg/Nm³ w przypadku obiektów opalanych słomą.

⁽³⁾ 1 100 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.

⁽⁴⁾ Do dnia 1 stycznia 2030 r. – 850 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW, opalanych ciężkim olejem opałowym.

⁽⁵⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 200 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.

⁽⁶⁾ 170 mg/Nm³ w przypadku biogazu.

⁽⁷⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.

Tabela 3

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących silników i turbin gazowych

Zanieczyszczenie	Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	Silniki i turbiny gazowe	—	120	—	15 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
NO _x	Silniki	190 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	190 ⁽³⁾ ⁽⁵⁾	190 ⁽⁶⁾	190 ⁽⁶⁾
	Turbiny gazowe ⁽⁷⁾	200	200	150	200
Pył	Silniki i turbiny gazowe	—	10 ⁽⁸⁾	—	—

⁽¹⁾ 60 mg/Nm³ w przypadku biogazu.⁽²⁾ 130 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 65 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.⁽³⁾ 1 850 mg/Nm³ w następujących przypadkach:

(i) dla silników Diesla, których budowę rozpoczęto przed dniem 18 maja 2006 r.;

(ii) dla silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym.

⁽⁴⁾ 250 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.⁽⁵⁾ 250 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW. 225 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.⁽⁶⁾ 380 mg/Nm³ dla silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem gazowym.⁽⁷⁾ Dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie jedynie powyżej 70 % obciążenia.⁽⁸⁾ 20 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW.

CZĘŚĆ 2

Dopuszczalne wielkości emisji dla nowych średnich obiektów energetycznego spalania

Tabela 1

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla nowych średnich obiektów energetycznego spalania, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾	400	—	350 ⁽²⁾	—	35 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
NO _x	300 ⁽⁵⁾	300 ⁽⁵⁾	200	300 ⁽⁶⁾	100	200
Pył	20 ⁽⁷⁾	20 ⁽⁷⁾	—	20 ⁽⁸⁾	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasą stałą.⁽²⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 1 700 mg/Nm³ w przypadku obiektów należących do SIS lub MIS.⁽³⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 200 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.⁽⁴⁾ 100 mg/Nm³ w przypadku biogazu.⁽⁵⁾ 500 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.⁽⁶⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 450 mg/Nm³ w przypadku spalania ciężkiego oleju opałowego zawierającego od 0,2 % do 0,3 % N oraz 360 mg/Nm³ w przypadku spalania ciężkiego oleju opałowego zawierającego mniej niż 0,2 % N w odniesieniu do obiektów należących do SIS lub MIS.⁽⁷⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW; 30 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.⁽⁸⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

Tabela 2

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla nowych silników i turbin gazowych

Zanieczyszczenie	Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	Silniki i turbiny gazowe	—	120 ⁽¹⁾	—	15 ⁽²⁾
NO _x	Silniki ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	190 ⁽⁵⁾	190 ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾	95 ⁽⁷⁾	190
	Turbiny gazowe ⁽⁸⁾	75	75 ⁽⁹⁾	50	75
Pył	Silniki i turbiny gazowe	—	10 ⁽¹⁰⁾ ⁽¹¹⁾	—	—

⁽¹⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 590 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla należących do SIS lub MIS.⁽²⁾ 40 mg/Nm³ w przypadku biogazu.⁽³⁾ Silniki o czasie funkcjonowania od 500 do 1 500 godzin rocznie mogą zostać zwolnione z obowiązku przestrzegania tych dopuszczalnych wielkości emisji, jeżeli zastosowano w nich pierwotne środki ograniczenia emisji NO_x i jeżeli spełniają one dopuszczalne wielkości emisji określone w przypisie ⁽⁴⁾.⁽⁴⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. w SIS i MIS – 1 850 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym i 380 mg/Nm³ w trybie zasilania paliwem gazowym; 1 300 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o prędkości obrotowej ≤ 1 200 obr./min i całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 20 MW oraz 1 850 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW; 750 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o prędkości obrotowej > 1 200 obr./min.⁽⁵⁾ 225 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym.⁽⁶⁾ 225 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 20 MW i prędkości obrotowej ≤ 1 200 obr./min.⁽⁷⁾ 190 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem gazowym.⁽⁸⁾ Te dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie jedynie powyżej 70 % obciążenia.⁽⁹⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 550 mg/Nm³ w przypadku obiektów należących do SIS lub MIS.⁽¹⁰⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 75 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla należących do SIS lub MIS.⁽¹¹⁾ 20 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

ZAŁĄCZNIK III

MONITOROWANIE EMISJI I OCENA ZGODNOŚCI

CZĘŚĆ 1

Monitorowanie emisji przez operatora

1. Okresowe pomiary są wymagane co najmniej:
 - raz na trzy lata w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW,
 - raz w roku w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW.
2. Alternatywnie w stosunku do częstotliwości, o których mowa w pkt 1, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania objętych art. 6 ust. 3 lub 8 okresowe pomiary mogą być wymagane co najmniej każdorazowo po upływie:
 - trzykrotności maksymalnego średniego rocznego czasu funkcjonowania mającego zastosowanie zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 8, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW,
 - maksymalnego średniego rocznego czasu funkcjonowania mającego zastosowanie zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 8, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW.

W każdym przypadku częstotliwość pomiarów okresowych nie może być mniejsza niż raz na pięć lat.

3. Pomiary są wymagane jedynie w odniesieniu do:
 - a) zanieczyszczeń, dla których w niniejszej dyrektywie ustanowiono dopuszczalną wielkość emisji w odniesieniu do danego obiektu;
 - b) CO we wszystkich obiektach.
4. Pierwsze pomiary przeprowadza się w ciągu czterech miesięcy od uzyskania pozwolenia lub rejestracji obiektu lub od daty rozpoczęcia eksploatacji, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.
5. Jako alternatywę do pomiarów, o których mowa w pkt 1, 2 oraz 3 lit. a), w odniesieniu do SO₂, w celu określenia jego emisji można wykorzystywać inne procedury zweryfikowane i zatwierdzone przez właściwy organ.
6. Alternatywnie do pomiarów okresowych, o których mowa w pkt 1, państwa członkowskie mogą wymagać pomiarów ciągłych.

W przypadku pomiarów ciągłych zautomatyzowane systemy pomiarowe są poddawane co najmniej raz w roku kontroli w postaci pomiarów równoległych z zastosowaniem metod referencyjnych, a operator informuje właściwy organ o wynikach tej kontroli.

7. Pobieranie próbek i analizę substancji zanieczyszczających oraz pomiary parametrów procesu, jak również procedury alternatywne stosowane zgodnie z pkt 5 i 6 przeprowadza się z wykorzystaniem metod umożliwiających uzyskanie wiarygodnych, reprezentatywnych i porównywalnych wyników. Przyjmuje się, że metody zgodne ze zharmonizowanymi normami EN spełniają ten wymóg. Podczas każdego pomiaru obiekt musi funkcjonować w stabilnych warunkach przy reprezentatywnym, równomiernym obciążeniu. W związku z tym nie uwzględnia się okresów rozruchu ani wyłączania.

CZĘŚĆ 2

Ocena zgodności

1. W przypadku pomiarów okresowych dopuszczalne wielkości emisji, o których mowa w art. 6, uważa się za zachowane, jeśli wyniki każdej serii pomiarów lub innych procedur określonych i ustalonych zgodnie z zasadami przewidzianymi przez właściwy organ nie przekraczają odnośnej dopuszczalnej wielkości emisji.

2. W przypadku pomiarów ciągłych zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji, o których mowa w art. 6, ocenia się zgodnie z załącznikiem V część 4 pkt 1 do dyrektywy 2010/75/UE.

Zatwierdzone wielkości średnie określa się zgodnie z załącznikiem V część 3 pkt 9 i 10 do dyrektywy 2010/75/UE.

3. Do celów obliczenia średnich wielkości emisji pomija się wielkości zmierzone w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 11 i 12, jak również w okresach rozruchu i wyłączania.
-

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2015/2194

z dnia 23 listopada 2015 r.

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91, art. 100 ust. 2, art. 207 i 212, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając Akt przystąpienia Republiki Chorwacji, w szczególności jego art. 6 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2014/956/UE ⁽¹⁾ Protokół do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (zwany dalej „Protokołem”) został podpisany z zastrzeżeniem jego zawarcia.
- (2) Zawarcie Protokołu w odniesieniu do kwestii podlegających Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej podlega oddzielnej procedurze.
- (3) Protokół należy zatwierdzić,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich zatwierdza się Protokół do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/956/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, oraz tymczasowego stosowania Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 373 z 31.12.2014, s. 1).

⁽²⁾ Tekst Protokołu został opublikowany w Dz.U. L 373 z 31.12.2014, s. 3, wraz z decyzją o jego podpisaniu.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, aktu zatwierdzenia określonego w art. 4 ust. 1 Protokołu.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 listopada 2015 r.

W imieniu Rady
C. MEISCH
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/2195

z dnia 9 lipca 2015 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego w odniesieniu do definicji standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych stosowanych w celu refundacji przez Komisję wydatków poniesionych przez państwa członkowskie

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Standardowe stawki jednostkowe i kwoty ryczałtowe określone do celów refundacji wydatków poniesionych przez państwa członkowskie należy ustanowić na podstawie metod zgłoszonych przez państwa członkowskie i ocenionych przez Komisję, w tym na podstawie metod określonych w art. 67 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽²⁾ i w art. 14 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1304/2013.
- (2) Ze względu na różne rodzaje operacji wspieranych przez Europejski Fundusz Społeczny definicja i wysokość standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych mogą się różnić w zależności od rodzaju operacji, tak aby odzwierciedlały one cechy charakterystyczne tych operacji.
- (3) Między państwami członkowskimi oraz, w niektórych przypadkach, między regionami w danym państwie członkowskim istnieją znaczne różnice w poziomie kosztów w odniesieniu do danej operacji. Zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami Europejskiego Funduszu Społecznego definicja i wysokość standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych określone przez Komisję powinny również odzwierciedlać charakterystyczne cechy każdego państwa członkowskiego i regionu.
- (4) Aby wysokość standardowych stawek jednostkowych odzwierciedlała poziom faktycznie poniesionych kosztów, ustanawia się metodę dostosowywania tych stawek,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się standardowe stawki jednostkowe i kwoty ryczałtowe, które Komisja może stosować w celu refundacji wydatków poniesionych przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

Artykuł 2**Rodzaje operacji**

Rodzaje operacji objętych refundacją na podstawie standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1304/2013 określono w załącznikach.

Artykuł 3**Definicja standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych oraz ich wysokości**

Definicję i wysokość standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych, o których mowa w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1304/2013, określono w załącznikach w odniesieniu do każdego rodzaju operacji.

Artykuł 4**Dostosowywanie wysokości standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych**

1. Określone w załącznikach wysokości standardowych stawek jednostkowych i kwot ryczałtowych dostosowuje się za pomocą metod określonych w załącznikach.
2. Kwoty dostosowane zgodnie z ust. 1 stosuje się w celu refundacji wydatków związanych z częściami operacji zrealizowanymi w dniu dostosowania i po tym dniu.

Artykuł 5**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 lipca 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

Warunki refundacji wydatków poniesionych przez Szwecję na podstawie standardowych stawek jednostkowych

1. Definicja standardowych stawek jednostkowych

Rodzaje operacji ⁽¹⁾	Nazwa wskaźnika	Kategoria kosztów	Jednostka pomiaru danego wskaźnika	Wysokość stawki		
1. Operacje wspierane w ramach osi priorytetowej 1 „Podaż umiejętności” programu operacyjnego („Nationellt socialfondsprogram för investering för tillväxt och sysselsättning 2014–2020”) (CCI-2014SE05M9OP001)	Przepracowane godziny pracy	Wynagrodzenie personelu pracującego na rzecz danej operacji	Liczba przepracowanych godzin pracy ⁽²⁾	Grupa płacowa (kod SSYK ⁽³⁾)	Region: Sztokholm (SE 11) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK ⁽⁴⁾)	Wszystkie regiony z wyjątkiem Sztokholmu (SE 12-33) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK)
				1 (912 – 913 -19 -921)	229	234
				2 (414 – 415 – 421 – 422 -512 – 513 – 514 – 515 – 522 – 611 -612 -613 – 614 -826)	257	254
				3 (331 – 348 – 411 – 412 – 413 – 419 – 711 – 712 – 713 – 714 – 721 – 722 – 723 – 724 – 731 – 732 – 734 – 741 – 742 – 743 – 811 – 812 – 813 – 814 – 815 – 816 – 817 – 821 – 822 – 823 -824 – 825 – 827 -828 -829 -831 – 832 – 833 – 834 – 914 – 915 – 931 – 932 – 933)	297	282
				4 (223 – 232 – 233 – 234 – 235 – 243 – 249 – 313 – 322 – 323 – 324 – 332 – 342 – 343 – 344 – 345 – 346 – 347 – 511 – 011)	338	313
				5 (213 – 221 – 231 – 241 – 244 – 245 – 246 – 247 – 248 – 311 – 312 – 315 – 321 – 341)	419	366
				6 (211 – 212 – 214 – 222 – 242 – 314)	554	517

				7 A (121)	739	739
				7 B (111-123)	801	625
				7 C (131-122)	525	429
2. Operacje wspierane w ramach osi priorytetowej 1 „Podaż umiejętności” programu operacyjnego („Nationellt socialfondsprogram för investering för tillväxt och sysselsättning 2014–2020”) (CCI-2014SE05-M9OP001)	Godziny uczestnictwa w operacji	Wynagrodzenie uczestnika	Liczba godzin uczestnictwa ⁽²⁾	Region: Sztokholm (SE 11) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK)	Wszystkie regiony z wyjątkiem Sztokholmu (SE 12-33) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK)	
				229	234	
3. Operacje wspierane w ramach osi priorytetowej 2 „Zwiększenie wskaźnika przechodzenia do pracy” i osi priorytetowej 3 „Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych” programu operacyjnego („Nationellt socialfondsprogram för investering för tillväxt och sysselsättning 2014–2020”) (CCI-2014SE05M9OP001)	Przepracowane godziny pracy	Wynagrodzenie personelu pracującego na rzecz danej operacji	Liczba przepracowanych godzin pracy ⁽²⁾	Kategoria zawodowa	Region: Sztokholm (SE 11) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK)	Wszystkie regiony z wyjątkiem Sztokholmu (SE 12-33) (koszt jednostkowy za godzinę w SEK)
				Kierownik projektu w przypadku operacji, w których łączne wydatki kwalifikowalne wykazane w dokumencie określającym warunki udzielenia wsparcia przekraczają 20 mln SEK	535	435
				Kierownik projektu w przypadku operacji, w których łączne wydatki kwalifikowalne wykazane w dokumencie określającym warunki udzielenia wsparcia wynoszą maksymalnie 20 mln SEK/zastępca kierownika projektu w przypadku operacji, w których łączne wydatki kwalifikowalne wykazane w dokumencie określającym warunki udzielenia wsparcia przekraczają 20 mln SEK	478	405

				Osoba pracująca przy realizacji projektu	331	300
				Ekonomista pracujący przy realizacji projektu	427	363
				Administrator	297	270
4. Operacje wspierane w ramach osi priorytetowej 2 „Zwiększenie wskaźnika przechodzenia do pracy” i osi priorytetowej 3 „Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych” programu operacyjnego („Nationellt socialfondsprogram för investering för tillväxt och sysselsättning 2014–2020”) (CCI- 2014SE05M9OP001)	Godziny uczestnictwa w operacji	Kwota wypłacana uczestnikom	Liczba godzin uczestnictwa (?)	Pomoc finansowa (koszt jednostkowy za godzinę)		
				Wiek		(SEK)
				18–24 lata		32
				25–29 lat		40
				30–64 lata		46
				Finansowa zachęta do aktywizacji i dodatek na rozwój (koszt jednostkowy za godzinę)		
				Wiek		(SEK)
				15–19 lat		17
				20–24 lata		33
				25–29 lat		51
				30–44 lata		55
				45–69 lat		68
				Świadczenie z zabezpieczenia społecznego i świadczenie chorobowe (koszt jednostkowy za godzinę)		
				Wiek		(SEK)
				19–29 lat (świadczenie z zabezpieczenia społecznego)		51
				30–64 lata (świadczenie chorobowe)		58

				Świadczenie chorobowe, świadczenie rehabilitacyjne oraz świadczenie z tytułu choroby zawodowej	
				Wiek	(SEK)
				– 19 lat	48
				20–64 lata	68

(¹) Podane wysokości standardowych stawek jednostkowych stosuje się wyłącznie do części operacji obejmujących kategorie kosztów określone w niniejszym załączniku.

(²) Łączna liczba godzin deklarowanych w danym roku nie może przekraczać standardowej liczby godzin przepracowanych rocznie w Szwecji, tj. 1 862.

(³) Stosowany w Szwecji kod zawodu.

(⁴) Waluta obowiązująca w Szwecji.

2. Dostosowywanie wysokości stawek jednostkowych

Stawki jednostkowe podane w tabeli stosuje się do godzin przepracowanych lub godzin uczestnictwa w 2015 r. Wyjąwszy podane w pkt 4 tabeli koszty jednostkowe związane z kwotami wypłacanymi uczestnikom, które to koszty nie będą dostosowywane, wysokość stawek będzie automatycznie podnoszona o 2 % dnia 1 stycznia każdego roku, począwszy od 2016 r., do 2023 r.

Warunki refundacji wydatków Francji na podstawie standardowych stawek jednostkowych

1. Definicja standardowych stawek jednostkowych

Rodzaje operacji	Nazwa wskaźnika	Kategoria kosztów	Jednostka pomiaru danego wskaźnika	Wysokość stawki (w EUR)
„Garantie Jeunes” wspierana w ramach osi priorytetowej 1 „Accompagner les jeunes NEET vers et dans l'emploi” programu operacyjnego „PROGRAMME OPÉRATIONNEL NATIONAL POUR LA MISE EN ŒUVRE DE L'INITIATIVE POUR L'EMPLOI DES JEUNES EN METROPOLE ET OUTRE-MER” (CCI-2014FR05M9OP001)	Młodzież NEET ⁽¹⁾ , w przypadku której operacja „Garantie Jeunes” przyniosła pozytywne skutki najpóźniej 12 miesięcy po rozpoczęciu coachingu	— kwoty wypłacane uczestnikom — koszty aktywizacji ponoszone przez „Missions Locales”	Liczba młodzieży NEET, w przypadku której operacja „Garantie Jeunes” przyniosła jeden z poniższych pozytywnych skutków najpóźniej 12 miesięcy po rozpoczęciu coachingu: — udział w szkoleniu zawodowym prowadzącym do certyfikacji kompetencji, takim jak: — szkolenie w ramach uczenia się przez całe życie czy — szkolenie podstawowe; albo — założenie działalności gospodarczej albo — znalezienie pracy albo — przepracowanie (odpłatnie lub nieodpłatnie) co najmniej 80 dni roboczych w środowisku zawodowym	3 600

⁽¹⁾ Młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się, która uczestniczy w operacji wspieranej w ramach „PROGRAMME OPÉRATIONNEL NATIONAL POUR LA MISE EN ŒUVRE DE L'INITIATIVE POUR L'EMPLOI DES JEUNES EN METROPOLE ET OUTRE-MER”.

2. Dostosowywanie wysokości stawek jednostkowych

Standardowa stawka jednostkowa podana w tabeli opiera się częściowo na standardowej stawce jednostkowej finansowanej w całości przez Francję. Z podanej kwoty 3 600 EUR kwota 1 600 EUR odpowiada standardowej stawce jednostkowej określonej przez „instruction ministérielle du 11 octobre 2013 relative à l'expérimentation Garantie Jeunes prise pour l'application du décret 2013-80 du 1er octobre 2013 ainsi que par l'instruction ministérielle du 20 mars 2014” w celu pokrycia kosztów poniesionych przez „Missions Locales” – publiczne służby zatrudnienia młodzieży – przy prowadzeniu coachingu każdej osoby z grupy młodzieży NEET rozpoczynającej udział w operacji „Garantie Jeunes”.

Standardowa stawka jednostkowa określona w sekcji 1 będzie aktualizowana przez odnośne państwo członkowskie zgodnie z dostosowaniami, na podstawie przepisów krajowych, standardowej stawki jednostkowej w wysokości 1 600 EUR, o której mowa w ust. 1 powyżej, pokrywającej koszty ponoszone przez publiczne służby zatrudnienia młodzieży.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2196**z dnia 24 listopada 2015 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Torta del Casar (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Hiszpanii o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Torta del Casar” zarejestrowanej na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1491/2003 ⁽²⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, Komisja opublikowała zatem wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*Zatwierdza się zmianę w specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Torta del Casar” (ChNP).*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 listopada 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1491/2003 z dnia 25 sierpnia 2003 r. uzupełniające Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 (Ficodindia dell'Etna, Monte Etna, Colline di Romagna, Pretuziano delle Colline Teramane, Torta del Casar, Manzana de Girona lub Poma de Girona) (Dz.U. L 214 z 26.8.2003, s. 6).⁽³⁾ Dz.U. C 235 z 18.7.2015, s. 5.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2197**z dnia 27 listopada 2015 r.****ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do walut silnie ze sobą skorelowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 354 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach metody standardowej dotyczącej ryzyka rynkowego instytucje mogą ustanowić niższe wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka walutowego w stosunku do pozycji dopasowanych w dwóch walutach, w przypadku gdy są one uznawane za „silnie ze sobą skorelowane” zgodnie z metodyką określoną w art. 354 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (2) Przy tworzeniu wykazu walut silnie ze sobą skorelowanych należy stosować powszechną praktykę rynkową polegającą na przeliczaniu maksymalnej straty z okresu 10 dni na maksymalną stratę na jeden dzień poprzez dzielenie maksymalnej zmiany kursu walutowego w wysokości 4 % przez pierwiastek kwadratowy z 10. W związku z tym wartość progowa maksymalnej dziennej zmiany wartości dla danej pary walut powinna zostać ustalona na poziomie 1,265 %.
- (3) Dzienna procentowa zmiana kursu walutowego powinna być określana jako różnica między logarytmami naturalnymi wartości par walut, zaobserwowanych w ciągu dwóch kolejnych dni.
- (4) Wartość bezwzględną określonej w ten sposób wartości procentowej należy porównać z wartością progową dla maksymalnej dziennej zmiany wartości dla danej pary walut, wynoszącą 1,265 %. Wartości przekraczające tę wartość progową powinny być traktowane jako naruszenie zasady maksymalnej straty 4 % z okresu 10 dni.
- (5) Należy określić maksymalną liczbę akceptowalnych strat, tak by pary walut przekraczające taki limit nie były uznawane za skorelowane ze sobą zgodnie z art. 354 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Ponadto przy obliczaniu maksymalnej liczby akceptowalnych strat należy uwzględniać zarówno długie, jak i krótkie pozycje w walucie obcej. Liczba dopuszczalnych naruszeń powinna być zaokrąglana w dół i w związku z tym maksymalną liczbę naruszeń należy ustalić jako siedem przypadków przekroczenia maksymalnej straty w okresie poprzedzających trzech lat oraz 65 przypadków przekroczenia maksymalnej straty w okresie poprzedzających pięciu lat.
- (6) W art. 354 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przewidziano jedynie niższe wymogi w zakresie funduszy własnych w stosunku do pozycji w „odnośnych walutach silnie ze sobą skorelowanych”. W rezultacie jedynie te pary kursów walutowych powstałych w wyniku kombinacji walut poszczególnych państw członkowskich z walutami zamieszczonymi w wykazie walut państw trzecich, które są istotne dla instytucji finansowych w Unii, powinny zostać poddane ocenie na podstawie kryteriów identyfikacji walut silnie ze sobą skorelowanych.
- (7) W ocenie powinny również zostać uwzględnione niektóre inne pary kursów wymiany walut obejmujące wyłącznie waluty państw trzecich, o ile są one istotne dla portfeli instytucji w Unii. Ponadto w świetle wymogów art. 354 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 dotyczących stosownych okresów badania, wybierając waluty na potrzeby oceny, należy uwzględnić jedynie te waluty, dla których z wiarygodnego źródła dostępne są szeregi dziennych danych dla okresu pięcioletniego.
- (8) W art. 354 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ustanowiono szczególny sposób traktowania par walut powstałych przez kombinację walut państw członkowskich uczestniczących w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej („ERM II”) i euro oraz przez kombinację walut tej grupy państw. W związku z tym pary obejmujące te waluty nie powinny być traktowane jako „odnośne”. Natomiast pary walut, w skład których wchodzi waluta ERM II z jednej strony i waluta inna niż euro lub inna waluta ERM II z drugiej strony, powinny być traktowane jako „odnośne”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

- (9) Dlatego ocenie powinna zostać poddana korelacja każdej pary walut powstałej przez kombinację walut określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (10) Aby zagwarantować pewność co do korzystania z wykazu walut ściśle ze sobą skorelowanych, wykaz ten powinien być poddawany przeglądowi zgodnie z art. 29 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾. Z tych samych powodów należy dokonywać takiego przeglądu w regularnych odstępach i w tym samym(-ch) lub przybliżonym(-ch) terminie(-ach) corocznie, chyba że zmiany na rynku wymagają, aby przegląd taki został przeprowadzony w drodze wyjątku w innych terminach.
- (11) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (12) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat projektu wykonawczych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na mocy art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do niniejszego rozporządzenia określono pary walut, które spełniają wymogi art. 354 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 listopada 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

ZAŁĄCZNIK

Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych*Część 1 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem euro (EUR)*

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), funt szterling (GBP), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON)

Część 2 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dirhamu ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED)

kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 3 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem leka (Albania) (ALL)

wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), euro (EUR)

Część 4 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem kwanzy (Angola) (AOA)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 5 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem wymienialnej marki (Bośnia i Hercegowina) (BAM)

lek (Albania) (ALL), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), funt szterling (GBP), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), euro (EUR)

Część 6 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem lewa (Bułgaria) (BGN)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), funt szterling (GBP), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), euro (EUR)

Część 7 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dolara kanadyjskiego (CAD)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), dolar Hongkongu (HKD), pataca (Makau) (MOP), dolar singapurski (SGD), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 8 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem yuana renminbi (Chiny) (CNY)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 9 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem korony czeskiej (CZK)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona duńska (DKK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), euro (EUR)

Część 10 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem korony duńskiej (DKK)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), funt szterling (GBP), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), dolar singapurski (SGD)

Część 11 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem funta szterlinga (GBP)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), yuan renminbi (Chiny) (CNY), korona duńska (DKK), dolar Hongkongu (HKD), kuna (Chorwacja) (HRK), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), dolar singapurski (SGD), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD), euro (EUR)

Część 12 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dolara Hongkongu (HKD)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 13 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem kuny (Chorwacja) (HRK)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), funt szterling (GBP), dirham marokański (MAD), lej rumuński (RON), dolar singapurski (SGD), euro (EUR)

Część 14 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem wona południowokoreańskiego (KRW)

nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), nowy dolar tajwański (TWD)

Część 15 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem funta libańskiego (LBP)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), dolar nowy tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 16 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dirhama marokańskiego (MAD)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), korona duńska (DKK), funt szterling (GBP), kuna (Chorwacja) (HRK), lej rumuński (RON), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), euro (EUR)

Część 17 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem patacy (Makau) (MOP)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 18 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem nuevo sol (Peru) (PEN)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), won południowokoreański (KRW), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 19 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem peso filipińskiego (PHP)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), yuan renminbi (Chiny) (CNY), dolar Hongkongu (HKD), won południowokoreański (KRW), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), ringgit (Malezja) (MYR), nuevo sol (Peru) (PEN), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 20 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem leja rumuńskiego (RON)

lek (Albania) (ALL), wymienialna marka (Bośnia i Hercegowina) (BAM), lew (Bułgaria) (BGN), korona czeska (CZK), kuna (Chorwacja) (HRK), dirham marokański (MAD), euro (EUR)

Część 21 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dolara singapurskiego (SGD)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), korona duńska (DKK), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), kuna (Chorwacja) (HRK), won południowokoreański (KRW), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), ringgit (Malezja) (MYR), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 22 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem bata (Tajlandia) (THP)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), nowy dolar tajwański (TWD), dolar amerykański (USD)

Część 23 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem nowego dolara tajwańskiego (TWD)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), won południowokoreański (KRW), funt libański (LBP), dirham marokański (MAD), pataca (Makau) (MOP), ringgit (Malezja) (MYR), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), dolar amerykański (USD)

Część 24 – Wykaz walut silnie ze sobą skorelowanych względem dolara amerykańskiego (USD)

dirham ZEA (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (AED), kwanza (Angola) (AOA), dolar kanadyjski (CAD), yuan renminbi (Chiny) (CNY), funt szterling (GBP), dolar Hongkongu (HKD), funt libański (LBP), pataca (Makau) (MOP), nuevo sol (Peru) (PEN), peso filipińskie (PHP), dolar singapurski (SGD), bat (Tajlandia) (THB), nowy dolar tajwański (TWD)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2198**z dnia 27 listopada 2015 r.****w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej reskalur, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 Austria otrzymała w dniu 21 września 2012 r. złożony przez Ecologia y Protección Agrícola SL wniosek o zatwierdzenie substancji czynnej reskalur.
- (2) Zgodnie z art. 9 ust. 3 tego rozporządzenia Austria jako państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy powiadomiła wnioskodawcę, pozostałe państwa członkowskie, Komisję oraz Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (dalej „Urząd”) w dniu 5 listopada 2012 r. o spełnieniu kryteriów formalnych wniosku.
- (3) W dniu 3 marca 2014 r. państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożyło Komisji projekt sprawozdania z oceny, wraz z kopią dla Urzędu, w którym to sprawozdaniu oceniono, czy można oczekiwać, że wspomniana substancja czynna spełnia kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.
- (4) Urząd spełnił warunki określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Zgodnie z art. 12 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zwrócił się on do wnioskodawcy o przedłożenie dodatkowych informacji państwom członkowskim, Komisji i Urzędowi. Ocenę dodatkowych informacji dokonaną przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożono Urzędowi w formie zaktualizowanego projektu sprawozdania z oceny w grudniu 2014 r.
- (5) W dniu 10 lutego 2015 r. Urząd przedstawił wnioskodawcy, państwom członkowskim i Komisji swoje stanowisko, w którym określił, czy można oczekiwać, że substancja czynna reskalur spełnia kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009⁽²⁾. Urząd podał swoje stanowisko do wiadomości publicznej.
- (6) W dniu 13 lipca 2015 r. Komisja przedstawiła Stałemu Komitetowi ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz sprawozdanie z przeglądu dotyczące reskaluru oraz projekt rozporządzenia przewidującego zatwierdzenie reskaluru.
- (7) Wnioskodawcy umożliwiono przedstawienie uwag do sprawozdania z przeglądu.
- (8) W odniesieniu do jednego lub większej liczby reprezentatywnych zastosowań co najmniej jednego środka ochrony roślin zawierającego substancję czynną, o której mowa, w szczególności zastosowań, które zostały zbadane i szczegółowo opisane w sprawozdaniu z przeglądu, ustalono, że spełnione są kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Wspomniane kryteria zatwierdzenia uznaje się zatem za spełnione. Należy zatem zatwierdzić reskalur.
- (9) Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.⁽²⁾ Dziennik EFSA 2014; 12(12):3913. Dostępne na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu.⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdzenie substancji czynnej

Zatwierdza się substancję czynną reskalur określoną w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 listopada 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
Reskalur Nr CAS: 67601-06-3 Nr CIPAC: Brak danych	Octan (3S,6R)-(3S,6S)- 6-izopropenylo-3-me- tylodec-9-en-1-ylu	≥ 750 g/kg Stosunek (3S,6R)/(3S,6S) wynosi od 55/45 do 45/55. Zakres czystości dla każdego izomeru wynosi od 337,5 g/kg do 412,5 g/kg.	18 grudnia 2015 r.	18 grudnia 2025 r.	W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o któ- rych mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego reskaluru, w szczególności do- datki I i II do tego sprawozdania.

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W części B załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 dodaje się pozycję w brzmieniu:

	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (*)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„92	Reskalur Nr CAS: 67601-06-3 Nr CIPAC: Brak danych	Octan (3S,6R)-(3S,6S)- 6-izopropenylo-3-me- tylodec-9-en-1-ylu	≥ 750 g/kg Stosunek (3S,6R)/(3S,6S) wynosi od 55/45 do 45/55. Zakres czystości dla każdego izomeru wynosi od 337,5 g/kg do 412,5 g/kg.	18 grudnia 2015 r.	18 grudnia 2025 r.	W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego reskaluru, w szczególności dodatki I i II do tego sprawo- zdania.”

(*) Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2199**z dnia 27 listopada 2015 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 listopada 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	50,7
	MA	69,3
	ZZ	60,0
0707 00 05	AL	48,7
	MA	93,1
	TR	143,8
	ZZ	95,2
0709 93 10	AL	80,9
	MA	65,2
	TR	159,0
	ZZ	101,7
0805 20 10	CL	96,2
	MA	79,7
	PE	78,3
	ZZ	84,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	TR	83,9
	ZZ	83,9
0805 50 10	AR	61,0
	TR	109,2
	ZZ	85,1
0808 10 80	CA	159,7
	CL	84,8
	MK	31,3
	NZ	173,1
	US	148,6
	ZA	156,6
	ZZ	125,7
0808 30 90	BA	85,4
	CN	63,9
	TR	127,4
	ZZ	92,2

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2015/2200

z dnia 13 listopada 2015 r.

w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (EUMM GEORGIA/1/2015)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2010/452/WPZiB z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji, EUMM Georgia ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji 2010/452/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 akapit trzeci Traktatu, do podejmowania stosownych decyzji dotyczących sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego w stosunku do Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia), w tym decyzji w sprawie mianowania szefa misji.
- (2) W dniu 16 grudnia 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/915/WPZiB ⁽²⁾ przedłużającą mandat EUMM Georgia na okres od dnia 15 grudnia 2014 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.
- (3) W dniu 19 grudnia 2014 r. KPiB przyjął decyzję EUMM GEORGIA/1/2014 ⁽³⁾ w sprawie mianowania Kęstutisa JANKAUSKASA szefem misji EUMM Georgia od dnia 15 grudnia 2014 r. do dnia 14 grudnia 2015 r.
- (4) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Kęstutisa JANKAUSKASA jako szefa misji EUMM Georgia od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się mandat Kęstutisa JANKAUSKASA jako szefa misji EUMM Georgia do dnia 14 grudnia 2016 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 listopada 2015 r.

W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa
W. STEVENS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 213 z 13.8.2010, s. 43.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/915/WPZiB z dnia 16 grudnia 2014 r. zmieniająca decyzję 2010/452/WPZiB w sprawie Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji, EUMM Georgia (Dz.U. L 360 z 17.12.2014, s. 56).

⁽³⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUMM GEORGIA/1/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie mianowania szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (Dz.U. L 369 z 24.12.2014, s. 78).

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2015/2201**z dnia 13 listopada 2015 r.****w sprawie zaakceptowania wkładów państw trzecich w misję doradczą Unii Europejskiej na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine) (EUAM Ukraine/5/2015)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2014/486/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. w sprawie misji doradczej Unii Europejskiej na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine) ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 10 ust. 3 decyzji 2014/486/WPZiB Rada upoważniła Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów państw trzecich w misję EUAM Ukraine.
- (2) Cywilny dowódca operacji zalecił KPiB, by ten zaakceptował proponowany wkład Gruzji w misję EUAM Ukraine i uznał go za istotny.
- (3) Gruzja powinna zostać zwolniona z wkładów finansowych w budżet misji EUAM Ukraine,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

*Artykuł 1***Wkłady państw trzecich**

1. Wkład Gruzji w EUAM Ukraine zostaje zaakceptowany i uznany za istotny.
2. Gruzja zostaje zwolniona z wkładów finansowych w budżet misji EUAM Ukraine.

*Artykuł 2***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 listopada 2015 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa*

W. STEVENS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 217 z 23.7.2014, s. 42.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2015/2202**z dnia 19 listopada 2015 r.****zmieniająca decyzję EBC/2010/23 w sprawie podziału dochodów pieniężnych krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro (EBC/2015/37)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja EBC/2010/23 ⁽¹⁾ ustanawia mechanizm sumowania i podziału dochodów pieniężnych uzyskiwanych z operacji polityki pieniężnej.
- (2) Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 (EBC/2015/10) ⁽²⁾ przewiduje ustanowienie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych w celach związanych z realizacją polityki pieniężnej.
- (3) Podobnie do zakupów na podstawie decyzji EBC/2009/16 ⁽³⁾ oraz decyzji EBC/2011/17 ⁽⁴⁾ należy uznać, że obligacje skarbowe oraz obligacje wyemitowane przez agencje, zakupione na podstawie decyzji (UE) 2015/774 (EBC/2015/10), generują dochody w wysokości stopy referencyjnej wskazanej w decyzji EBC/2010/23.
- (4) Dochodów generowanych z pożyczek rynkowych instrumentów dłużnych w ramach programów zakupu papierów wartościowych związanych z polityką pieniężną nie uznaje się za dochody pieniężne, ponieważ zasadniczo operacje te nie są ujmowane w księgach krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro (zwanych dalej „KBC”).
- (5) Dochód netto z transakcji swap zawieranych przez Eurosystem z bankami centralnymi spoza Eurosystemu podlega podziałowi pomiędzy KBC jako dochód pieniężny.
- (6) Należy zatem dostosować skład podstawy zobowiązań oraz aktywów celowych, który jest określony w załącznikach I i II do decyzji EBC/2010/23.
- (7) Decyzja EBC/2010/23 powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Zmiany**

W decyzji EBC/2010/23 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwotę dochodu pieniężnego KBC ustala się, mierząc rzeczywisty dochód uzyskany z aktywów celowych zarejestrowanych w księgach rachunkowych danego KBC. W drodze wyjątku od tej zasady przyjmuje się, że:

- a) złoto nie generuje dochodu;
- b) następujące instrumenty generują dochody pieniężne w wysokości stopy referencyjnej:
 - (i) papiery wartościowe utrzymywane na potrzeby polityki pieniężnej zgodnie z decyzją EBC/2009/16 (*);
 - (ii) papiery wartościowe utrzymywane na potrzeby polityki pieniężnej zgodnie z decyzją EBC/2011/17 (**);

⁽¹⁾ Decyzja EBC/2010/23 z 25 listopada 2010 r. w sprawie podziału dochodów pieniężnych krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro (Dz.U. L 35 z 9.2.2011, s. 17).

⁽²⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (EBC/2015/10) (Dz.U. L 121 z 14.5.2015, s. 20).

⁽³⁾ Decyzja EBC/2009/16 z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie realizacji programu zakupu zabezpieczonych obligacji (Dz.U. L 175 z 4.7.2009, s. 18).

⁽⁴⁾ Decyzja EBC/2011/17 z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie realizacji drugiego programu zakupu zabezpieczonych obligacji (Dz.U. L 297 z 16.11.2011, s. 70).

- (iii) instrumenty dłużne wyemitowane przez rządy centralne i uznane agencje oraz instrumenty dłużne wyemitowane przez publiczne przedsiębiorstwa niefinansowe, utrzymywane na potrzeby polityki pieniężnej zgodnie z decyzją Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 (EBC/2015/10) (**).

(*) Decyzja EBC/2009/16 z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie realizacji programu zakupu zabezpieczonych obligacji (Dz.U. L 175 z 4.7.2009, s. 18).

(**) Decyzja EBC/2011/17 z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie realizacji drugiego programu zakupu zabezpieczonych obligacji (Dz.U. L 297 z 16.11.2011, s. 70).

(***) Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (EBC/2015/10) (Dz.U. L 121 z 14.5.2015, s. 20).”;

2) w pkt A załącznika I dodaje się ppkt 8 w brzmieniu:

„8. Zobowiązania wobec EBC zabezpieczające należność związaną z transakcjami swap pomiędzy EBC a bankiem centralnym spoza Eurosystemu, które przynoszą dochody netto dla Eurosystemu (pozycja w zobowiązaniach pozabilansowych).”;

3) w pkt A załącznika II dodaje się ppkt 10 w brzmieniu:

„10. Należności od kontrahentów ze strefy euro związane z transakcjami swap pomiędzy EBC a bankiem centralnym spoza Eurosystemu, które przynoszą dochody netto dla Eurosystemu (część pozycji 3.1 aktywów HBS).”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2015 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 19 listopada 2015 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1200 z dnia 22 lipca 2015 r. zmieniającego załączniki II i III do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości amidosulfuronu, fenheksamidu, krezoksymu metylu, tiaklopyrydu i trifloksystrobiny w określonych produktach oraz na ich powierzchni

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 195 z dnia 23 lipca 2015 r.)

Strona 3, art. 2:

zamiast: „W odniesieniu do substancji czynnych amidosulfuron, fenheksamid, krezoksym metylu i trifloksystrobina we wszystkich produktach oraz na ich powierzchni rozporządzenie (WE) nr 396/2005 w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem jest nadal stosowane w odniesieniu do produktów, które zostały wyprodukowane przed dniem 11 lutego 2016 r.

W odniesieniu do substancji czynnej tiaklopyryd we wszystkich produktach oraz na ich powierzchni, z wyjątkiem jeżyn, jarmużu, sałaty i endywii, rozporządzenie (WE) nr 396/2005 w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem jest nadal stosowane w odniesieniu do produktów, które zostały wyprodukowane przed dniem 11 lutego 2016 r.”,

powinno być: „W odniesieniu do substancji czynnych amidosulfuron, fenheksamid, krezoksym metylu i trifloksystrobina we wszystkich produktach oraz na ich powierzchni rozporządzenie (WE) nr 396/2005 w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem jest nadal stosowane w odniesieniu do produktów, które zostały wyprodukowane do dnia 11 lutego 2016 r.

W odniesieniu do substancji czynnej tiaklopyryd we wszystkich produktach oraz na ich powierzchni, z wyjątkiem jeżyn, jarmużu, sałaty i endywii, rozporządzenie (WE) nr 396/2005 w brzmieniu przed zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem jest nadal stosowane w odniesieniu do produktów, które zostały wyprodukowane do dnia 11 lutego 2016 r.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL